NUSRET MAYIN GEMİSİ

İÇİNDEKİLER

EZİNELİ YAHYA ÇAVUŞ

Uzun süren top atışları nihayet susmuştu. Kıyıya yaklaşan savaş gemileri yavaş yavaş geri çekiliyordu. Birçok yerde yangın çıkmış, barut ve yanık kokusu ortalığı kaplamıştı.

Askerlerimiz yıkılan siperleri tamir ederken açıkta bekleyen düşman gemilerinde bir hareketlilik başladı. Düşman yine taze kuvvetlerle karaya çıkarma yapacaktı. Etraf sessizdi. Bu, fırtına öncesi bir sessizliğe benziyordu. Düşman deniz yolundan Çanakkale Boğazı'nı geçemeyince kara savaşına karar vermişti. Bunun için düşman saflarında hummalı bir hazırlık başlamıştı.

Küçük bir tepenin eteğine kurulu çadırdan alay komutanı ve yardımcıları dışarı çıktı. Sahile bakan yüksekçe bir tepenin üzerinden denizi dolduran düşman gemilerini inceledi. Alay komutanı:

– Yakında saldırıya geçerler. Askerler hazır olsun. Öğleden sonra teftiş edeceğim, dedi ve tepeden aşağı doğru inmeye başladı.

Grup tepeden inerken bir düşman keşif uçağı bulutların arasından çıktı. Hemen topçu birliği ateş açtı. Uçak daha fazla ilerlemeden geri döndü. Alay komutanı da çalışmak için sığınağa girdi.

Askerler öğle yemeğinden sonra geniş alanda toplandı. Alay komutanı sıra ile teftişe başladı. Kısa bir konuşmanın ardından: "Gazanız mübarek olsun!" dedi. Alanı dolduran yüzlerce asker: "Sağ ol!" diye karşılık verdi.

Belki de bugün karşısında dimdik ayakta bekleyen askerlerin birçoğu vatan için şehit olacaktı. Alay komutanının gözleri yaşardı. Dalgın bakışlarla askerlere bakarken safların arasından bir er öne çıktı. Sert bir selam verdikten sonra:

– Beşinci bölükten Ezineli Yahya Çavuş komutanım, dedi.

Alay Komutanı birden karşısına çıkan bu ere baktı. Esmer yüzlü, orta boylu bu asker acaba ne istiyordu.

– Söyle çavuş!

Yahya Çavuş'un heyecandan ağzı kurumuştu. Kelimeleri çıkarmakta zorlansa da bu duruma alışıverdi.

– Komutanım ön cephede gönüllü olarak savaşmak istiyorum!

Bu istek komutanı şaşırtmıştı. Hemen cevap vermedi. Bir süre Yahya Çavuş'a ve diğer askerlere baktı. Koskoca alaydan çıt çıkmıyordu.

– Emin misin, diye sordu.

Yahya Çavuş sert ve kararlı bir ses tonuyla:

– Biz buraya dönmek için gelmedik komutanım!

Komutan biraz sesini yükselterek:

– Yarın büyük bir savaş başlayacak. Bu vatan için belki de birçoğunuz şehit olacaksınız. Buna hazır mısınız?

Askerlerden gür bir sesle cevap geldi.

– Hazırız!

– Yahya Çavuş, seni anlıyorum, fakat bu, tek

başına olacak bir iş değil. Başka gönüllüler de lazım. Var mı gönüllü olan?

Komutan cümlesini bitirmişti ki bütün askerler bir adım öne çıktı. Şimdi hepsi Yahya Çavuş'un hizasındaydı.

Komutan şehitliği bu kadar arzulayan bu kahraman askerler karşısında oldukça duygulandı.

– Peki o zaman… Tabur Komutanı Mahmut Bey ve Asteğmen Hüseyin'in komutasında bir birlik oluşturulsun.

Ertuğrul Koyu'nu savunmak için altmış yedi kişilik bir birlik seçildi. Ardından dualarla görev yerine uğurlandı.

Aylardan nisandı. Dallarda tomurcuklar patlamış, çayırlar neredeyse bir karış olmuştu. Bahar gelmiş olsa da geceleri insanı donduran bir soğuk vardı. Denizin kabaran dalgaları kıyıyı dövüyor, açıkta demirlemiş gemilere yön değiştirtiyordu.

Sessiz bekleyiş akşamdan beri devam ediyordu. Her iki tarafta da müthiş bir heyecan vardı. Gece yarısı olmasına rağmen hiç kimseyi uyku tutmamıştı.

Etraf koyu bir karanlığın içerisinde yüzerken düşman gemilerden birinin ışıkları yandı. Teğmen, demir kapıyı açtı.

– Haydi kalkın! Vakit geldi, diye bağırdı.

Ardından elindeki copla ranzaların kıyısına vurdu. Uyuyanları dürttü. Yeni yeni uyumaya başlayan askerler uyku sersemliği ile alık alık etrafına bakınıyor, durumu kavramaya çalışıyorlardı.

– Acele edin. Hemen kahvaltıya.

Birçoğunun yüzü asık ve soğuktu. Kimileri de korkuyordu. Yarım saat sonra yemekhane dolup taştı.

– Çorba, diye seslendi oldukça şişman ve göbeği çıkmış aşçı. Sonra geniş karavanı usulca bıraktı. Kepçeyle uzatılan tabaklara çorba doldurdu. Kalabalık, geminin güvertesine kadar taşmıştı. Adım atacak yer kalmamıştı. Küçük bir boşluk bulan oraya sıkışıyor, verilen çorbayı yemeye çalışıyordu.

Henry yavaşça arkadaşına fısıldadı:

– Hava çok soğuk Sam.

Sam şapkasını çıkardı. Sarı saçlarını düzelttikten sonra çorbayı kaşıkladı.

– Evet, ama çorba içersen ısınırsın.

Hanri, soğuktan dişleri birbirine vururken güçlükle konuştu:

– İyi ki karnımız doyuyor. Aç karnına bu soğukta bir adım bile atamayız.

Hanri, ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra gözünü bir noktaya dikti.

– Ya denize düşersek?

Sam biraz ısınmış olmanın rahatlığıyla alaylı konuştu:

– Dur, bir de onu hatırlatma. Şu çorbanın keyfini çıkarayım. Yalnız, merak etme komutanlar her şeyi düşünmüşler. Bu gemide kaç asker var biliyor musun?

Hanri bilmiyorum der gibi arkadaşına baktı. Sam şapkasını başına geçirdi.

– Bizimkiler fazla zayiat olmasın diye bu kömür gemisini satın almışlar. Geminin etrafını zırhla donattılar, makineli tüfekler yerleştirdiler.

İkisi de tekrar çorbayı kaşıkladılar. Hanri çorbayı içerken anlatmaya devam etti:

– Gemi karaya oturacak. Yan taraflara yapılan özel kapılardan çıkıp, dubaların üzerinden hızlıca karaya çıkacağız.

– Ee, bu ne işimize yarayacak?

– Filikalarla çıkarma yapmak daha tehlikeli. Böylece aynı anda yüzlerce askerimiz düşmana karşılık verecek. Kıyıyı daha kısa zaman da ele geçireceğiz.

Hanri çorbayı bitirmişti. Şişman aşçı tekrar içeri girdi.

– İçimden bir ses bugün çok zorlu olacak diyor, dedi Sam. Hanri ona aldırış etmedi. Tabağı uzattı.

– Bu bir savaş dostum. Her şeye katlanacaksın, dedikten sonra aşçıya teşekkür etti.

Aşçı kepçeyi karavanaya daldırdı. Sonra Sam'e:

– İster misin, diye sordu.

Canı sıkılan Sam kararsızdı. İsteksizce tabağı uzattı. Sakince tekrar çorba içmeye başladı. Bu ara konserve ve ekmek dağıtılmaya başlandı. İki görevli masanın ucuna gelmişti ki arka taraftan bir asker:

– Ver ekmeğimi, diye bağırdı. Oldukça uzun boylu olan diğeri ekmeğini almaya çalışanı itti. Bu ani hareket karşısında masanın üzerine sırtüstü düştü. Ortalık bir anda karıştı. Masanın üzerinde ne kadar tabak varsa hepsi yere döküldü. Sam bir anda yerinden fırladı:

– Alex, dur yapma, diye bağırdı. Kalabalığı yarıp iri yarı arkadaşının koluna yapıştı. Elindeki tabancayı aldı.

Diğer askerin biraz canı yanmış, üstü başı yemek olmuştu. Öfkeyle Alex'e bakıyordu.

İçeri yüzbaşı girince gerginlik biraz olsun yatıştı. Kavga sona ermiş, görevliler hemen masayı temizlemeye başlamışlardı. Yüzbaşı:

– Beyler, hepinize yetecek kadar yiyeceğimiz var. Öfkenizi arkadaşlarınıza değil, savaşa bırakın, dedi ve etrafı kontrol etti. Kavganın bittiğini, tarafların yatıştığını görünce oradan ayrıldı. Kaptan köşküne girdiğinde saat üçü geçiyordu. Gemi kaptanına:

– Askerler gergin, dedi.

Kaptan bir fincan kahve uzattı:

– Savaş psikolojisi. İnsan ölüme giderken ne düşünür dersin?

– Haklısınız, ama asker için tüm imkânlarımızı seferber ettik.

Yüzbaşı Con içeri bir askerin girmesiyle konuşmasını yarıda kesti. Asker elindeki kâğıdı uzattı. Kaptan kâğıdı alıp lambanın altına gitti. Ölgün sarı ışık altında yazılanları okudu. Sonra yüzbaşıya baktı.

– Gidiyoruz, dedi.

Geminin her odası, her basamağı motorların çalışmasıyla sarsıldı. Askerler bu titremenin ne demek olduğunu biliyorlardı. Çıkarma harekâtı başlıyordu.

Hanri ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bıraktı, heyecandan kalp atışı arttı. Diğer askerler de bir süreliğine öylece kaldılar. Kimisi dua etti kimisi de yerinden kalkıp toparlandı.

Gemi demir alıp yavaş yavaş Gelibolu Yarımadası'na doğru harekete geçti. Özel silahlandırılmış kömür gemisinde bin kadar asker vardı. Bunun haricinde filikalara binmiş yüzlerce asker kıyıya çıkacaktı.

Yüzbaşı Con güvertede sessizce harekâtı seyrediyordu. Yanındaki denizciye:

– Hazır mısın, diye sordu.

Askerin soğuktan çenesi titriyor, kendini zor tutuyordu.

– Hazırım, dedi.

Gemi yavaş yavaş rotasını Ertuğrul Koyu'na çevirdi. Yüzlerce filika, mavna ve gemi gecenin karanlığında sessizce karaya yaklaşıyordu.

Hava fırtınalıydı. Dalgaların arasında bir ceviz kabuğu gibi sallanan filikalar askerle doluydu. Bir ara yolunu şaşıran filikalardan biri kömür gemisinin önüne çıktı. Gözetlemeciler bunu son anda fark ettiler. O karışıklık içinde filikanın lambası yanıp söndü. Bu durum yüzbaşıyı tedirgin etti:

– Ne yapıyor bunlar, neden ışıklarını yaktılar?

Kaptan, hemen emir verdi. Geminin hızı azaltıldı, gemi sağ tarafa doğru yön değiştirdi.

Kaptan derin bir nefes aldı. Bu ara, koridorda yüzbaşının aceleci ayak sesleri duyuldu. Kaptan, savuşturulan tehlikeden sonra rahatlamıştı.

– Az kalsın çarpacaktık.

Yüzbaşının aklında başka sorular vardı:

– Ya bizi gördülerse?

Kaptanın yüzü değişiverdi. Büyük bir gizlilik içinde başlayan çıkarma tehlikeye atılmış olabilirdi.

Denizde bunlar olurken siperlerimizi bekleyen

nöbetçi uyuklamak üzereydi. Ezineli Yahya Çavuş arkadaşını dürttü. Birden irkilen Yasir, karşısında çavuşu görünce hazır ola geçmeye çalıştı. Yahya Çavuş onu sakinleştirdi. Önlerinde uzanıp giden deniz oldukça hırçındı. Kayalara vuran dalgaların sesi duyuluyordu. Gecenin karanlığında hiçbir ışık yoktu. Üç saattir keşif ve koruma görevi yapan küçük gemiler de gözükmüyordu. Koyu karanlığa saklanmış düşman, her an karşılarına çıkabilirdi. Birden dalgaların arasından birkaç kez yanıp sönen bir ışık gördü. Yahya Çavuş dayandığı toprak

yığınından kalktı. Gözlerini kırpmadan bir şeyler görmeye çalıştı. Işık kaybolmuştu. Hemen Yasir'in koluna yapıştı.

– Komutana haber ver gelsin, dedi.

Yanıp sönen ışığı gören Yasir'de uyku diye bir şey kalmamıştı. Hemen siperden ayrılıp koşarak gitti.

Biraz sonra komutan geldi. Yahya Çavuş gördüklerini anlattı. Komutan saatine baktı. Saat sabahın beşiydi. Hâlâ ortalık aydınlanmamıştı.

– Arkadaşları kaldırın. Alay Komutanına da çıkarma başladı diye haber gönderin. Bir saate varmaz kıyıda olurlar.

Erken saatte siperde bir hareketlilik yaşandı. Namazlar kılındı. Herkes görevinin başına geçti. Makineli tüfekler kuruldu, silahlar hazırlandı, savaş durumu alındı.

Ufukta günün kızarıklığı hafiften belli olmuştu, bu yüzden kumsal rahat seçilebiliyordu. Lakin her yer bomboştu. Sadece kıyı boyunca çekilmiş dikenli teller vardı.

Gergin bekleyiş sürerken büyük bir geminin kocaman gövdesi gözüktü.

– Komutanım, bu ne, diye sordu Asteğmen Hüseyin.

– Galiba yük gemisi.

– Ne yapacaklar ki?

– Göreceğiz!

Gemi kumsala doğru ilerledi. Önce dubaları çeken filikalar geminin yan tarafından kıyıya doğru yanaştı. Ardından kömür gemisi hızla Ertuğrul Koyu'na girdi.

Komutan askerlerin arasında dolaştı.

– Bekleyin, ne zaman inerlerse o zaman ateş

açın. Boşa atacak kurşunumuz yok ona göre, diye tembihte bulundu.

Gemi son noktaya doğru süzülürken hızını artırdı. Kıyıya ne kadar çok yaklaşırsa o kadar güvende olacaklardı. Heyecan son haddindeydi.

Sam silahını kavramış, gergin bir şekilde bekliyordu.

– Hiç ateş edilmedi, dedi Hanri'ye.

Aleks alaylı alaylı güldü:

– Belki de haberleri yoktur.

Sam var gücüyle silahını sıktı. Elleri terlemiş, korku dolu bu bekleyiş onu iyiden iyiye öfkelendirmişti.

Gemi suyun üzerinde kayarak ilerledi. Motorlar sustu, titreme bitti. Kendi hâlinde kayan gemi birden bir engele çarptı. Gemi sallanmaya başladı. Tabandan gelen sesler arttı ve nihayet karaya çakılıp kaldı.

Geminin durmasıyla içeride alarm çaldı. Kapılar açıldı. Dubalar ön tarafa çekilip bağlandı. Köşede bekleyen çavuş askerin kolundan tutup askeri dışarı fırlattı:

– Saldırı başladı. İleri!

İlk asker güverteye adımını atar atmaz vücudunda sıcak bir kanın aktığını hissetti. Birkaç adım attı, sendeledi sonra denize düştü. Çıkan on kişiden kurtulan olmamıştı. Bu ani saldırıyı beklemeyen askerler panik hâlinde kendilerini dışarı attılar ama hiçbiri mavnaya yetişemedi.

Yüzbaşı, çavuşlara bağırdı:

– Makineli tüfekler neden ateş etmiyor?

Öfkeyle çavuşun yakasına yapıştı:

– Çabuk git, mavnadaki askerleri korusunlar.

Çavuş koşarak yukarı tırmanırken yüzbaşı sağa sola bağırmaya devam etti:

– Beceriksizler, savaşın!

Geminin önüne yerleştirilmiş makineli tüfekler ateşe başladı. Kapıda bekleyen çavuş tekrar harekete geçti. Bekleyen askerlere emir verdi.

– Haydi ileri!

Silahını sıkmaktan Sam'ın avuçları ağrımıştı. Dönüp iki arkadaşına son defa baktı.

Çavuşun eli ona da uzanmıştı. Sıra ondaydı. Hızla kapıdan dışarı fırladı. Ardından iki arkadaşı onu takip etti. Önünü bile görmeden merdivenlerden ilerledi. Önce ayağında bir acı hissetti, sonra göğsünde. Düşerken arkasına bakmaya çalıştı.

Hanri ve Aleks'i aradı. Göremedi, gözleri karardı. Geminin korkuluğuna tutunmaya çalıştı, başaramadı.

Kıyasıya bir savaş başlamıştı. Çıkanlar yan tarafa sarkıtılan merdivenlerden mavnalara yetişmeye çalışıyordu.

Yüzbaşı Con durumu kontrol etti. Mavnalar uç uca eklenmiş, karaya kadar bir köprü oluşturulmuştu. Fakat gemiden çıkan askerler ne kadar hızlı olsalar da kurşuna hedef olmaktan kurtulamıyordu. Daha on dakika bile olmadan köprü cesetle dolmuştu.

Yüzbaşı yan pencereden dışarı çıkan askerleri seyretti. Onlar da denize düşünce çavuşa bağırdılar:

– Arkadaki makineli tüfekleri ön tarafa taşıyın. Acele edin! Buraya sıkışıp kaldık.

Kısa sürede ön tarafa makineli tüfekler monte edildi. Siperlerimize şiddetli bir yaylım ateşi başladı. Kıyıda tutunabilmek için var güçleriyle saldırıya geçmişlerdi ama neye uğradığını şaşıran İngilizler hedefi tutturamıyorlardı. Sağa sola rastgele ateş ediyorlar, hatta kendi askerlerini vurdukları bile oluyordu.

Askerlerimiz az olmalarına rağmen kendilerinden kat kat üstün olan düşmanı koya sıkıştırmıştı.

Asteğmen Hüseyin sırtına yüklendiği mermi kuşağıyla makineli tüfek yuvasına ilerledi. Yuvadaki iki askere:

– Sakın boşa atmayın, dayanın aslanlarım, dedi.

Mermileri uzattı.

– Alın bunları, dedi ama karşısındaki askerden hiç ses çıkmadı.

Hüseyin mermileri bırakıp vurulan askerin omzundan tutup sarstı.

– Arif, Arif vurulmuş!

Yere yığılan Kilisli Arif'in başını çevirdi, ses soluk yoktu. Arif şehit olmuştu. Onu yuvadan çıkarıp uygun bir yere bıraktılar. Onlar bununla uğraşırken diğer taraftan Tabur Komutanı Mahmut Bey bağırıyordu.

– Neler oluyor orada? Ateş etsenize!

Hüseyin hemen mermileri yerleştirdi. Arif'in yerine geçen Dursun da ateşe başladı.

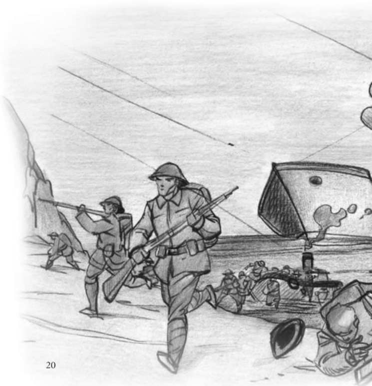
Hüseyin:

– Dayan, yanına birini göndereceğim, deyip eğilerek siperde ilerledi.

Çarpışmalar şiddetini arttırmıştı. Düşman karaya asker çıkarmayı başaramamıştı. Yüzbaşı Con

geminin içinde dolaşıyor, bir çıkış yolu arıyordu. Kaç saattir gemiye sıkışıp kalmışlardı. Dürbünle siperleri inceledi. Türkler tepelere hâkim siperlerde büyük bir kahramanlık gösteriyordu.

– Bunlar en az iki bin kişi, diye mırıldandı. Yardım almadan başaramayacağız.

Çavuş söylenenlerden bir şey anlamamış, yüzbaşının gerilen suratına bakıyordu:

– Bir şey mi dediniz komutanım?

Yüzbaşı hırsından dudaklarını ısırıyor, çavuşu duymuyordu. Sahile bir kez daha baktı. Beş kişilik

bir asker grubunun küçük bir kum tepesinin ardında kendilerini korumaya çalıştığını gördü. Heyecanla bağırdı:

– Birileri yardıma gitsin, askerleri korusun!

Bu beş kişinin kahramanlığı yüzbaşıyı heyecanlandırmıştı. Gemideki makinelilerin hepsi, beş askeri korumaya aldı. Bunun üzerine yeni bir saldırı başladı. Her iki taraf da kıyasıya bir çatışmaya girdi. Askerlerimiz topraklarımızı kahramanca savunuyordu.

Düşman askerlerinin çoğu vurulup denize düştü. Merdivenler ve mavnaların üzeri ölü ve yaralı askerlerle doldu. Yüzbaşının yüzü iyice gerildi. Oyuna geldiğini ancak anlayabilmişti, "Olamaz!" diye inledi. "Beş askeri yem olarak kullanıyorlar." Hemen emir verdi:

– Geri çekilin, bu bir tuzak!

Mavnaların üzerindeki askerler bir an yerlerinde kaldılar. Verilen emir onları şaşırtmıştı. Kimisi siper aldı kimisi de gemiye dönmeye çalıştı. Onlar da askerlerimize hedef olmaktan kurtulamadı.

Yüzbaşı Con sıkışıp kalan askerlerine baktı. Kumsala çıkan beş asker küçük bir tepenin arkasına sığınmıştı. Yüzbaşı Con, "İsteseler beşini de kolayca vurabilirlerdi. Bu Türkler çok zeki, askerlerimizi bilerek vurmuyorlar. Dikkatimizi dağıtıp bizi oraya çekmek istiyorlar. Bunda da başarılı oldular. Nasıl yuttuk bu numarayı…" diye söylendi.

Yüzbaşı, kararını verip merdivenleri tırmandı. Biraz sonra generalin kapısını çaldı. İçeride diğer komutanlar da vardı. Hepsinin yüzü asıktı, içine düştükleri durumdan kurtulmanın çaresini arıyorlardı.

Con selam verdi:

– Komutanım, yardıma ihtiyacımız var.

General kahveden bir yudum aldı. Bir süre düşündükten sonra:

– Biz de onu konuşuyorduk, dedi.

– Efendim en az iki bin kişi sahil hattını koruyor. Belki taze kuvvetler de gelmiştir.

General, masanın üzerinden bir kâğıt alıp uzattı.

– Yok, Türklere taze kuvvet gelmiyor.

Con keşif uçaklarının raporuna bir göz attı.

– Geri çekilip gemilerimiz tekrar top ateşi yapsa.

General, eliyle olmaz diye işaret etti.

– Çok yakınız.

– Son çare.

– Yardım isteyeceğiz.

Uzun boylu bir subay haritada işaretli bir yeri gösterdi.

– Komutanım, askerlerimle buraya çıkacağım. Siz de diğer tarafa yükleneceksiniz. Şaşırtıp birinci ve ikinci tepelere ulaşıp bu tepeleri ele geçireceğiz, dedi. General, tek tek subaylarını süzdü:

– Ne dersiniz?

Yüzbaşı Con:

– Burada beklemektense denemeye değer, dedi.

General, saatini kontrol etti.

– Beyler yarım saatiniz var. Hazırlıklarınızı yapın. Tanrı sizi korusun.

Subaylar birer birer kapıdan çıktılar. Herkes birliğinin başına geçip beklemeye başladı.

Silahların susmasıyla bu kısa süreli sessizliğe bir anlam veremeyen Maraşlı Halil, yavaşça Yahya Çavuş'un yanına sokuldu.

– Neden gelmiyorlar?

Çavuş duasını bitirdi. Yorgun ve bitkindi. Sırtını toprağa dayadı. Birkaç yudum su içti.

– Hazırlanıyorlar be Halil. Birazdan şenlik başlar.

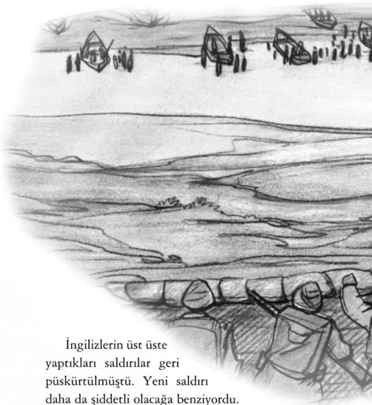
Yahya Çavuş eli silahlı bekleyen arkadaşlarını süzdü. Kala kala elli üç kişi kalmışlardı. Oysa savaş daha yeni başlamıştı. Yorgunluğa, açlığa, soğuğa aldırmadan şu tepeyi korumuşlardı. Bir ara hayalen köye gider gibi oldu. Bir er yanına yaklaştı.

– Çavuşum komutan çağırıyor.

Başını tamam geliyorum anlamında salladı. Silahını eline aldı. Dikkatli bir şekilde diğer sipere gitti. Asteğmen Hüseyin eliyle bir yerleri işaret etti.

– Muhtemelen bizi şaşırtacaklar. İkinci ve üçüncü tepeye asker çıkarabilirler. On arkadaşınla ikinci Tepeyi koruyun. Biz de diğer tarafta olacağız.

– Baş üstüne komutanım.

İngilizlerin üst üste yaptıkları saldırılar geri püskürtülmüştü. Yeni saldırı daha da şiddetli olacağa benziyordu.

Yahya Çavuş ve on arkadaşı yeni siper almışlardı ki iki yüz kadar asker filikalarla kıyıya çıkıyordu. Yahya Çavuş arkadaşlarına:

– Acele etmeyin, menzile girsinler, dedi.

Onlar beklerken diğer taraftakiler çatışmaya başlamıştı bile.

İlk kurşun, Yahya Çavuş'tan geldi. Ardından seri bir yaylım ateşi başladı. Düşman ne olduğunu anlamadan etrafa dağılıp hedef şaşırtmaya çalıştı. Filikalardan inenler yavaş yavaş kıyıda siper aldılar.

Yüzbaşı Con uygun bir yerden siperlerimizi inceledi. Yeri tespit ettikten sonra çavuşa işaret etti:

– On kişi al ve arkadan dolan. Acele edin. Bir an önce burayı alıp diğerleriyle birleşmeliyiz. Yoksa plan suya düşer.

Çavuş yanından ayrılırken o da askerlerine emir verdi. Bulundukları yer sarp bir kıyıydı. Eğer burayı aşarlarsa Türkleri siperlerden atabileceklerdi. Böylece gemide sıkışan askerlerin hepsi karaya kolayca çıkabilecekti.

Askerlerimiz oldukça geniş bir cephede düşmanı durdurmaya çalışıyordu. Bunlardan biri de Yahya Çavuş'un bulunduğu yerdi. Düşman çoktu, bulundukları yerden karşı koyuyorlardı. Bütün çabalara rağmen İngilizler ilerliyordu.

– Çavuşum, dedi Hasan. Ne yapacağız?

– Dayanacağız. Kendinizi iyi koruyun.

– Tamam, çavuşum, deyip ateş edecekken hiç beklemedikleri bir yerden bir kurşunla vuruldu Hasan. Arkadan dolaşan askerler onları gafil avlamışlardı. Bu ani saldırıyı beklemeyen Yahya Çavuş ve askerleri şaşırmış hâlde kendilerini korumaya çalıştılar. Ama asker vurulup şehit olmuştu. Sağ kalanlar hemen yer değiştirip siper aldılar.

– Kaç kişiler, diye bağırdı Yahya Çavuş.

– On kadar varlar çavuşum, diye karşılık verdi Hüseyin.

Yahya Çavuş etrafını inceledikten sonra arkadaşlarına:

– Beni koruyun, dedi.

Üç asker kayalıklara doğru ateş ederken Yahya Çavuş kendini siperden dışarı atıp çalıların arasında kayboldu. Kimseye görünmeden çam ağacının ardından dolandı. Yüksekçe bir kayanın üstüne çıkınca İngilizleri gördü. Kalan yedi kişi saklanarak ilerliyordu. Tüfeğini önüne aldı. Güzelce nişan alıp ateş etti. İlk kurşun, ikinci kurşun yerini bulmuş, düşman neye uğradığını şaşırmıştı. Birden kesilen düşmanın ateşi siperdekileri rahatlatmıştı. Neşeli bir ses yükseldi.

– Sağ ol çavuşum!

Üçüncü kurşun önde giden İngiliz askerini de yere düşürünce diğerleri kaçmaya başladı. Kaçanların arkasından da birkaç kurşun sıktıktan sonra Yahya Çavuş kayanın başından indi.

Geri dönünce arkadaşları tek tek onu kucakladı. Ne var ki savaş bitmemiş, aksine yeni başlıyordu. Yahya Çavuş:

– Durum nedir, diye Hasan'a sordu.

– Çoklar çavuşum. Ardı arkası kesilmiyor düşmanın.

– Bizden kayıp var mı?

– Dördümüz kaldık çavuşum.

– Allah rahmet etsin, dedi.

Sözünü yeni bitirmişti ki yukarıdan bir askerin geldiğini gördüler. Bu, haberciydi. Asker nefes nefese kalmıştı. Biraz rahatlayınca:

– Geri çekiliyoruz. Komutanım gönderdi. Kalanları hemen getir, dedi.

Yahya Çavuş ve arkadaşları ayrılmak istemiyordu. Bir an önce sipere dönüp bulundukları yeri korumaları gerekiyordu.

– Peki, dedi Yahya Çavuş. Çekiliyoruz. Önce siz çıkın. Ben sizi korurum, dedi.

Bunun üzerine üç asker siperden ayrıldı. Biraz sonra Yahya Çavuş da onlara katıldı.

İngiliz askerleri siperlerimize hemen giremedi. Öncü birlik gönderip iyice araştırdıktan sonra boş siperlere girebildiler.

Vakit öğleyi geçmişti. Altmış yedi askerden otuz kadar kişi kalmıştı. Sipere girdiklerinde Tabur

Komutanı Mahmut Bey'i sordular. Askerlerin başı öne düştü. Mahzun bakışlarla bir yeri işaret ettiler.

– Şehit düştü.

Yahya Çavuş:

– Asteğmen nerede, diye sordu.

– Vuruldu, işte ağacın yanında.

Çavuş beklemeden onun yanına vardı. Başına çökerken gözleri dolu dolu oldu. Asteğmen ağır yaralıydı.

– Komutanım götürelim sizi, dedi.

Asteğmen, zorla elini kaldırıp Yahya Çavuş'un elini tuttu.

– Yok, gerek yok, dedi. Sesi kesik kesik çıkıyordu. Biraz konuşunca takati iyice kesilmişti. Kendini biraz toparladı ve:

– Hakkını helal et Yahya Çavuş, dedi.

– Helal olsun komutanım.

– Eğer şehit olursam komutayı sen al. Ne pahasına olursa olsun burayı koruyun… Allah yardımcınız olsun. Sözlerini zorlukla tamamlayabilmişti. Son bir gayretle kelime-i şehadet getirdi ve son nefesini verdi.

Yahya Çavuş'un gözleri doldu. Boğazına bir şeyler takılmıştı sanki. Zorla yutkundu. Komutanın naaşına bakakalmıştı.

Ertesi gün de çatışmalar sürdü. Akşama doğru şiddetli bir çarpışma başladı. Kala kala on kişi kalmışlardı. Erlerden biri Yahya Çavuş'a yaklaştı:

– Komutanım cephanemiz azaldı. Ne yapalım, diye sordu Yahya Çavuş:

– İki düşmanı bir araya getirip ateş edin. Bir kurşunla iki asker vurmuş olursunuz, dedi.

İki saat kadar daha savaştılar. Beş kişi kaldıkları için düşman onları çembere alıp yok etmek istiyordu. Kalan beş kişi de şehit olunca, diğer cephelere haber verecek kimse kalmayacaktı. Dolayısıyla da düşman rahatlıkla ilerleyecekti. Bunun üzerine vuruşa vuruşa geri çekildiler.

Düşman askerleri ve Yüzbaşı Con sipere geldiler. Etrafta canlı kimse gözükmüyordu. Con öfkeyle siperi bir baştan bir başa dolaştı. Hınçla çavuşun yakasına yapıştı:

– Doğru saydınız mı?

– Her tarafa baktık komutanım. Altmış iki ceset var.

– İyice baktınız mı?

Komutan yavaşça çavuşun yakasını bıraktı. İnanamıyordu. İki gündür onları kıyıya esir eden sadece altmış yedi asker miydi?

Çavuş, akşam karanlığında bir yeri gösterdi.

– Komutanım kalanlar tepeye doğru kaçıyorlar.

Komutan yere eğilip silahını aldı. Hırsla:

– Sakın kaçırmayın. Hiçbiri canlı kalmasın, dedi ve çalıların arasından koşmaya başladı.

Yahya Çavuş ve arkadaşları çoktan gözden kaybolmuştu.

Yahya Çavuş Harapkale'deki sargı yerinde tabur komutanı Binbaşı Mahmut Sabri Bey'le karşılaştı. Komutan dinlenmesini istedi. O kabul etmedi, geceli gündüzlü savaşa devam etti.

Yahya Çavuş'un kahramanlıkları dilde dile dolaştı.

Haziran ayında Zığındere'deki bir süngü hücumunda şehadet mertebesine ulaştı.

BORAZANCI MEHMET

Öğleden sonra bir grup düşman askeri yakın siperlere kadar geldi. Bunlar taze kuvvetlerdi. Buradan saldırıya geçmeyi planlıyorlardı.

Her iki taraf da siper almış, tetikte bekliyordu.

Hava oldukça sıcaktı. İki saatten beri de tek yaprak kıpırdamıyordu. Ortalıkta garip bir koku vardı. Bu da, askerlerimizin nefes almasını güçleştiriyordu.

Çalıların arkasına kazılmış siperden bir öksürük sesi işitildi. Elindeki Kur'ân'ı koynuna yerleştirip yerinden doğruldu. Toprak yığının aralığından düşmanı gözetledi. Herhangi bir değişiklik yoktu. Hazırlık tüm hızıyla sürüyordu. Sahile yeni bir gemi yanaşmış, asker indiriyordu.

Piyade erlerimizden biri matarasından bir yudum su içti. Sonra sırtını toprağa dayadı. Bu esnada biri yanına sokuldu.

– Mehmet, binbaşı seni istiyor.

– Hayırdır, ne var ki?

– Bilmem. Hemen gelsin, dedi.

Mehmet borazanı omzuna astı. Silahı da eline aldı.

– Hadi gidelim, dedi ve haberciyi takip etti.

Cephe gerisindeki sığınağa girdiler. Antalyalı Mehmet selam verdi. Binbaşı Tevfik silahlanmıştı, sanki savaşa gidecek gibi bir hâli vardı. Tabancasını da beline taktıktan sonra:

– Emir geldi Mehmet'im. Birazdan süngü savaşına gireceğiz. Borazanın hazır mı?

– Hazır komutanım!

Binbaşı başını dışarı çıkardı. Kapının yanında durup gözlerini ufka dikti. Dudakları dua için

kıpırdadı. "Allah hepimizin yardımcısı olsun. Göreyim sizleri." dedi.

Erlerin kimisi Kur'ân okuyor kimisi de dua ediyordu. Siperlerin arasında bir kıpırdanma oldu. Silahlar hazırlandı. Kaslar gerildi. Eli kulağında Borazancı Mehmet'in işaretini beklediler. Bu ara aşağı patikada ilerleyen bir düşman birliği gözüktü. Tam sırasıydı. Binbaşı, Mehmet'e bakıp başıyla işaret etti. Mehmet derin bir nefes alıp avurtlarını şişirdi, var gücüyle borazanı öttürdü. Siperde yankılanan borazan sesini duyan düşman birlikleri bir an ayakta kalakaldılar. Türk siperlerinden çıkan askerleri görünce kendilerini yere attılar.

Bir anda ortalığı “Allah, Allah!” sesleri doldurdu. En önde binbaşı, ardında da askerleri göğüs göğüse çarpışmaya girdiler.

Düşman ilk şaşkınlığını üzerinden atmış, karşılık vermeye başlamıştı. Binbaşı, tabancasıyla ateş ediyordu. Bir taşın üzerinden atlamıştı ki göğsünde bir sancı hissetti. Sonra yere yuvarlandı. Komutayı çavuş ele aldı. Bu ani saldırı başarılı olmuş, düşmana ağır kayıp verdirilmişti.

Düşman kısa sürede toparlanıp askerlerimizi çembere almaya çalıştı. Bunu fark eden Mehmet hemen geri çekil borusunu çaldı. Kalan askerler güçlükle siperlerimize dönebildiler. Düşman ise yeni kuvvetler takviye ederek siperlerimize hücuma geçti. Uzun süre direnemeyen askerlerimiz siperi terk etmek zorunda kaldı. Çavuş tek başına kalan Mehmet'e bağırdı:

– Acele et, çık oradan!

Mehmet son bir kez daha tüfeği ateşledi. Etrafını kontrol edip ayağa kalktı.

Kalkmasıyla birlikte sırtından iki kurşun yedi. Olduğu yere yüzüstü düştü. Ölmemişti, ama kan kaybediyordu.

Biraz sonra dilini bilmediği insanlar üzerinden atlayıp geçti. Düşman hattımızı yarmış, hızla ilerliyordu.

Borazancı Mehmet kımıldamadan akşamı etti.

Gece karanlığında İngilizler geri çekildiler.

Bunun üzerine, küçük de olsa Mehmet'in içine bir ümit ışığı doğdu. Acaba arkadaşları onu kurtarmaya gelirler miydi? Bekledi durdu, lakin kimse o tarafa gelmedi. Vakit geçtikçe ümidi kırıldı. Elini yumruk yapıp toprağa vurdu. "Ah, bir kalkabilsem!" diye iç geçirdi. O, arkadaşlarına kavuşmanın hayalini kurarken acıdan bayıldı. Bir süre sonra uyandı. Gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Zorla sırtını toprağa dayadı. Bir süre gecenin sessizliğini dinledi. Bir baykuş ötüp üzerinden kanat çırpıp gitti.

Gittikçe gücü tükenen Mehmet dayanamadı. "Öleceksem arkadaşlarımın yanında son nefesimi vereyim." diye dua etti. Sonra da pek uzak olmayan siperlerimize doğru sürünmeye başladı.

Borazancı Mehmet üçüncü günü akşamı arkadaşlarının kokusunu alabildi. Az bir mesafe kalmıştı. Son gücünü de kullanıp otların arasından geçti, taşın arkasına sığındı. Başını toprağa bırakıp inlemeye başladı. Derin derin nefes alıp gücünü toplamaya çalıştı.

Çok yakın olan siperdeki nöbetçi dikkat kesildi. Hemen yanındaki arkadaşına:

– Duydun mu, diye sordu.

– Neyi?

– Şışşt, dinle.

İkisi birden kulak kesilip bir süre dinlediler. Nöbetçi durumu anlamıştı.

– Yaralı bu, dedi ve hemen komutana haber verdi. Komutan iki kişilik bir arama ekibi çıkardı. İki asker tam siperden çıkacaktı ki boğuk bir ses işitildi.

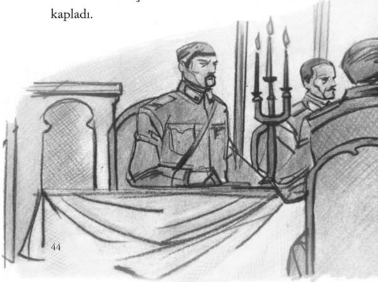
– Düşman, düşman geliyor!

Komutan gelen tehlike karşısında hemen alarm verdi. Uyuyan bütün askerler silah başı yaptı. Aydınlatma fişeği atılınca durum anlaşıldı. Aydınlanan gecede koşuşturan düşman askerleri görüldü. Askerlerimiz ateşe başladı.

Gizlice yapılan bu gece baskını Borazancı Mehmet'in haber vermesiyle önlenmiş oldu. İngiliz ve Anzaklı askerler umduklarını bulamamışlardı. Geri çekilmek zorunda kaldılar. Oldukça büyük zayiat vermişlerdi.

NUSRET MAYIN GEMİSİ

Ufukta beliren uçak Gelibolu Yarımadası'na doğru uçarken düşman donanması açıkta bekliyordu. Yüzlerce gemi birikmişti Ege Denizi'nde. Bu gemilerin en büyüğünde bir toplantı yapılıyordu. Geniş salonun kapısı açıldı. Elinde tepsilerle içeri giren askerler içecekleri dağıttılar. Bu ara komutan eliyle susmaları için işaret etti. Masanın çevresindekiler konuşmaları kesince etrafı bir sessizlik kapladı.

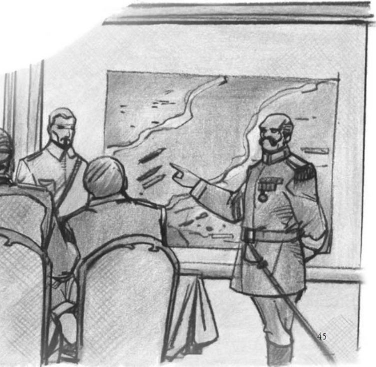

Oturduğu yerden kalkan komutan masadaki bardağı eline aldı:

– Baylar, önce ağzımızı ıslatalım. Üç saattir toplantı yapıyoruz. Bunu hak ettik.

Bunun üzerine yaşlı bir general de bardağı eline aldı:

– Yakında İstanbul'da içmek üzere, dedi. Bu kutlamaya diğerleri de katıldı.

– İstanbul'da!

Yiyecek ve içecek getiren askerler dışarı çıktıktan sonra komutan yerinden kalktı.

Duvarda asılı duran haritanın başına geldi. Eline uzunca bir sopa alıp harita üzerinde bir yerleri göstermeye başladı:

– Akşam üzeri gemilerimiz kıyı şeridini tekrar topa tutacak. Boğaz'ı geçerken bize karşılık verecek tek bir topları bile kalmayacak.

– Öyle değil mi, diye sordu. Sonra konuşmasına devam etti:

– Evet, beyler. Her şey planlandığı gibi gidiyor. Türkler, değil top, bir tüfekle bile karşılık veremeyecekler, dedi ve gülmeye başladı. Bu gülmeye masadakiler de kahkahalarla katıldılar.

Komutan, gülmeler kesilene kadar bekledi. Sonra ciddi bir tavırla:

– Mayınlar temizlendi mi, diye sordu.

Genç bir yüzbaşı yerinden doğruldu. Haritanın yanına geldikten sonra raporunu sundu:

– Boğaz mayınlardan temizlendi. Gemilerimiz rahatça geçebilirler.

İçlerinden biri tedirgindi:

– Ya yeni mayın döşedilirse?

Yüzbaşı, bu soruya gülerek cevap verdi:

– Buna imkân yok. Çünkü Türklerin elinde mayın kalmadı. Varsa bile biz tedbirimizi aldık. Mayın tarama gemilerimiz yirmi dört saat nöbet tutuyor. Boğazdaki herhangi bir hareketten haberimiz olur. Kaygılanmayın, her şey kontrol altında.

Komutan, kendinden emin bir şekilde yüzbaşının yanına geldi. Onu tebrik etti ve diğerlerine seslendi:

– Zaferimiz kutlu olsun!

Toplantı zafer naralarıyla son bulmuştu. Komutanlar birer ikişer gemilerine dönmeye başladılar. Bir saat içinde yeni plan uygulamaya konacaktı.

İkindiye yaklaşırken düşman gemileri kıyı şeridine yaklaştı. Son bir kez daha tabyalarımızı ateşe tuttu.

Cevat Paşa, çadırında dinleniyordu. Yakınlara düşen bir top mermisi ile hemen dışarı fırladı. Dürbünle Boğaz'ı inceledi. "Allah'ım yardım et! diye dua etti.

Bir süre gemileri gözetledikten sonra sipere girdi. Telefonun başına geçti. Gelen haberler hiç de iç açıcı değildi. Siperde beklemekten başka çare yoktu.

Hava kararana kadar düşmanın saldırısı devam etti. Düşman ağır ağır Bozcaada yakınlarına çekildi.

Cevat Paşa, yardımcısı Selahattin Bey'e bakarak:

– Bitti galiba, dedi ve dışarı çıktı.

Askerlerden biri yüksekçe bir yere çıkmış, akşam ezanını okuyordu.

Yanına gelen yardımcısına kısık bir sesle:

– Namazdan sonra beş kişi ayarla. Tabyaları kontrole gidelim, dedi. Selahattin komutanına selam verdi ve yanından ayrıldı.

Akşamın olmasıyla birlikte düşman çekilmişti. Saatlerce bekleyen askerlerimiz birer birer toprağın altından çıkıyordu. Yaralılar hastaneye götürülürken siperler de elden geldiğince onarılmaya çalışılıyordu.

Cevat Paşa; Mecidiye, Namazgâh ve Hamidiye arasındaki siperleri dolaşıp kontrol etti. Oldukça yorgun dönen Cevat Paşa'nın günlerdir gözüne uyku girmemişti. Siperleri dolaştıktan sonra bitkin

bir vaziyette karargâhın içine girdi. Tahta masaya yanaşıp oturdu. Yarın neler yapacağını düşünürken gözleri kapanmaya başladı. Nihayet dayanamayıp başını masaya bıraktı. Gözlerini yumar yummaz bir rüya gördü. Rüyasında bir ses ona:

– Denizin üzerine bak, diyordu.

Cevat Paşa denizin üzerinde bir "vav" ve "kef" harfi gördü. Bu iki harfin ebced hesabına göre toplamı yirmi altı ediyordu.

Cevat Paşa kısa süren bu rüyadan irkilerek uyandı. Geciktirilmemesi gereken bir iş vardı. Mayınlardan sorumlu Nazmi Bey'i çağırdı.

– Depolarımızda mayın var mı?

– Evet, var komutanım.

– Ne kadar?

– Bir Türk ustası tarafından yapılan yirmi altı mayın.

Cevat Paşa rüyasında gördüklerini hatırlayınca heyecanlandı.

– Yirmi altı mı!

– Evet, komutanım. Almanlar bir işe yaramaz diye Boğaz'a döşetmediler. Şu an Boğazdaki mayınların hepsi Alman yapısıdır.

Bu bilgiler üzerine Cevat Paşa yerinde duramadı. Ayağa kalkıp sığınağın içinde dolaştı. Bir süre ne yapacağını düşündükten sonra:

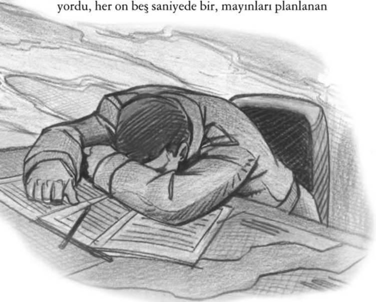
– Nusret Mayın Gemisi hazır mı, diye sordu.

– Hazır paşam.

– Bana hemen Yüzbaşı Hakkı'yı çağırın. Nazmi Bey bu gece sizi çok önemli bir görev bekliyor, dedi.

Nazmi Bey kısa sürede Yüzbaşı Hakkı Bey'i karargâha getirtti. Gece ilerlerken üç kişi sığınakta yirmi altı mayını denize nasıl döşeyeceklerini konuştular. Mayınlar Kumbağı Burnu ile Soğanlıdere arasına Boğaz'a paralel olarak dökülecekti.

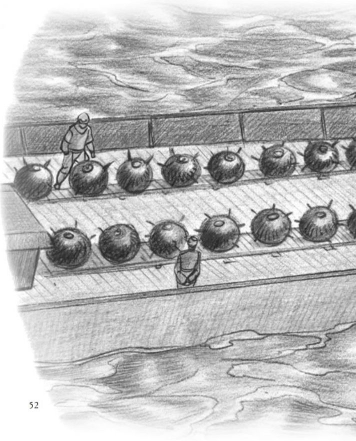
Zaman kaybetmeden mayın gemisi demir aldı. Hava oldukça sisliydi, görüş alanı düşüktü. Gemi gecenin koyu karanlığında ağır ağır ilerliyordu, her on beş saniyede bir, mayınları planlanan

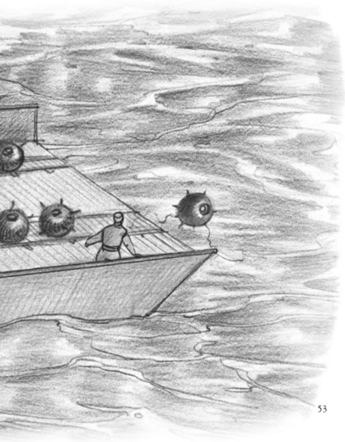
güzergâha bırakıyorlardı. Nihayet yirmi altı mayın Boğaz'ın sularına bırakıldı.

Artık geri dönüş başlamıştı. Bu sefer döktükleri mayınların arasından ustalıkla geçerek limana dönüyorlardı. Tam bu sırada denizde bir karaltı gördüler. Mayın mı yoksa devriye gemisi mi diye

bakarlarken birden bir projektörün ışığı denizin üzerinde parladı. Işık denizi tarayarak Nusret Mayın Gemisi'ne yaklaşıyordu. Birazdan gemi hem vurulacak hem de döşenen mayınların yeri de bulunmuş olacaktı. Böylece yapılan planlar da suya düşecekti.

Herkes nefesini tutmuş, dua ediyordu. Tam o sırada mucizevî bir hâl gerçekleşti. Askerlerimizin olduğu kıyıdan kuvvetli bir projektör ışığı aniden parlayıp düşman devriye gemisine doğru ilerledi. Bu yoğun

ışık düşman gemisinin üzerinde patladı. İki ışık tam Nusret Mayın Gemisi'nin önünde çakıştı. Bu çakışmayla ortalık yoğun bir sis tabakasına büründü. Düşman Gemisi bu yoğun ışıktan kamaşan gözlerini kurtarmak için çabalarken Nusret Mayın gemisi iki ışığın arasından süzülerek geçip gitti.

Korku ve endişe dolu dakikalar geçmişti, gemi gecenin karanlığında hızla ilerliyordu. Binbaşı Nazmi Bey kaptan köşküne girdi. Oldukça sevinçliydi.

– Başardık Hakkı, dedi.

Yüzbaşı Hakkı'nın sesi sönük çıktı.

– Allah'a şükür.

Binbaşı bir şeylerden şüphelenmişti. Sönük ışık altında yüzbaşının yüzüne baktı. Bir şey görememişti.

– Tehlikeli bölgeden çıktık. Rahatça lambaları açabiliriz.

Işıkları açınca Binbaşı birden irkildi. Hakkı Bey tuhaf görünüyordu. Yüzü solmuştu, soğuk terler döküyordu, bir yandan da titriyordu.

– Ne oldu Hakkı?

Yüzbaşı Hakkı dümeni bırakıp dönmek istedi. Başaramayınca binbaşının kucağına yığılıverdi. Binbaşı Nazmi Bey bir çocuk gibi yüzbaşıyı kucaklayıp sandalyeye oturtmaya çalıştı.

– Hemen biri gelsin, diye bağırarak yardım istedi.

Hakkı Bey'in elbiselerini çıkarıp dinlenmesi için yatırdılar. Binbaşı kaptan yardımcısına emir verdi.

– Tam yol ileri! Bir an önce limana varmalıyız.

Görev başarıyla tamamlanmıştı. Yüzbaşı Hakkı Bey kalbinden rahatsızdı. Zayıf kalbi bu hâdisenin heyecanına dayanamamış, yenik düşmüştü.

18 Mart sabahı döşenen mayınlardan haberdar olmayan düşman kuvvetleri yavaş yavaş Boğaz'a girdiler. Savaşın şiddetlendiği bir anda düşman gemileri mayınlara çarpıp battı. Düşman üç büyük gemisini kaybedince ister istemez deniz harekâtını bırakmak zorunda kaldı. Artık Çanakkale'yi Boğaz'dan geçemeyeceklerini anlayan düşman, kara savaşları için hazırlığa başlayacaktı.

HASAN ONBAŞI

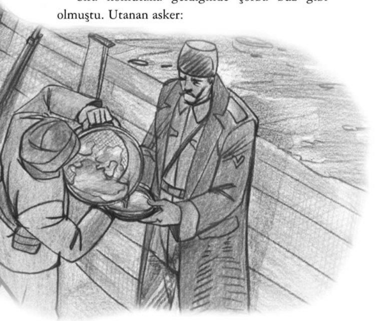
Tığ gibi altmış asker dinleniyordu. Kimisi başını toprağa yaslamış kimisi de birbirine dayanmış uyuyordu. İnce ince kar serpiştiriyordu. Sıcak bir çorba kokusu yayıldı sipere. Açlıktan uyuklayan askerlerin gözü açıldı. Hepsinin başı sağ tarafa çevrildi. Kaputunun önünü ilikleyen, bıyıkları yeni terlemiş komutan gülümsedi. Çorbanın gelmesine çok sevinmişti fakat içi kan ağlıyordu. Askerleri soğuktan ve açlıktan korumanın yollarını arıyordu. Yerinden kıpırdadı. Çorbacı, genç komutanı fark edince ilk

tabağı ona uzattı. Teğmen Asım eliyle siperin en ucunu işaret etti.

– Önce onlara dağıt. Kalırsa ben de içerim.

Çorbacı, askerlerin arasından yürüdü. İlk çorbayı Hasan Onbaşı'yla Mustafa'ya verdi.

Sıra komutana geldiğinde çorba buz gibi olmuştu. Utanan asker:

– Isıtalım mı komutanım, diye sordu.

– Yok, böyle de içerim. Ekmek var mı?

Asker küçük bir çuvaldan taş gibi sertleşmiş ekmeği çıkardı. Komutan bir lokma almıştı ki yakınlara bir top mermisi düştü. Askerler hemen toparlanıp iyice saklandılar. Teğmen elindeki tabağa bakıp kaldı. Çorba tası, savrulan toprak ve çamurlarla dolmuştu. Elindeki ekmeğe bulaşmış çamuru kaputuna sürüp temizledi. Bir lokma daha ısırdı. Bir mermi daha patladı. Ortalık aydınlandı. Asım Teğmen başını çıkarıp aşağıdaki düzlüğe baktı. Arada patlayan mermilerin ışığında birilerini gördü. Düşman topçu desteğinde saldırıya geçmişti.

Yakınlarda bir mermi daha patladı. Mustafa yerinden doğrulmaya çalıştı. Oldukça meraklanmıştı.

– Ne bekliyoruz onbaşım?

– Acele etme, bekle!

Mustafa eli kolu bağlı pusup kalmaktan sıkılmıştı. Birden üzerindeki toprakları silkip ayaklandı. Hasan Onbaşı koluna yapıştı. Onu sipere çekmeye çalıştı.

– Ne yapıyorsun Mustafa?

Mustafa, karanlıkta bir şey göremedi. Ayakta durduğu bu kısa sürede vücudunda sıcak bir kanın

aktığını hissetti. Vurulmuştu. Gözleri karardı, ağzı kurudu, dizleri onu taşımaz oldu. Kalbinin üzerinde hafif bir sancı başladı. Elini göğsüne bastırdı ve yere çöküverdi.

Hasan Onbaşı devrilen arkadaşını kucakladı, sarsmadan onu yatırdı. Göğsünü açtı. Cebinden çıkardığı mendille tampon yaptı. Getirilen bezle yarası sarıldı. Mustafa kendinden geçip bayıldı.

İki saat sonra Mustafa gözlerini araladı. Bütün arkadaşları uyuyordu. Buna sevindi. Demek düşman geri püskürtülmüştü. Zorlanarak başını kaldırdı. Sol dirseğini destek yaparak sipere dayandı.

– Remzi, Hüseyin!

– …

Yatan askerlerden ne ses geldi ne de kıpırdayan oldu. Yanındaki askere dürtünce gerçeği anladı. "Hepsi ölmüş!" diye acıyla inledi. Kendini bırakıverince başı sertçe toprağa çarptı. Gecenin ayazında hüngür hüngür ağladı. Bu ara tanıdık bir ses işitti.

– Ağlama Mustafa, ağlama. Ben sağ kaldıkça kimse sana bir şey yapamaz.

Mustafa birden toparlandı. Canı gitmiş vücuduna taze bir kuvvet girdi. Gözyaşları içinde:

– Onbaşım, dedi.

Biraz ileride bir gölge kıpırdadı. Dizlerinin üzerine kalktı.

– Bütün arkadaşlar şehit oldu. Bir ben kaldım. Sakın korkma seni kurtaracağım.

Mustafa öksürmeye başladı. Bu, yaralarının acısını daha da arttırdı. Onbaşı, Mustafa'nın koluna

girip onu ayağa kaldırdı. Gece iyice bastırmış, kar yağışı durmuştu. Onbaşı Hasan iri kollarıyla yaralıyı ayağa kaldırdı. Sonra onu bir çuval gibi sırtına yükledi.

İkisi birlikte rüzgâra karşı yürümeye başladılar. Zorlu bir yolculuktan sonra sargı yerine vardılar. Mustafa kurtulmuştu. Onu bir çadıra yatırdılar.

Ertesi gün öğle üzeri Mustafa kendine geldi. İlk sorduğu Onbaşı Hasan oldu. Hasan Onbaşı tekrar ön cepheye gitmişti. Bir daha da onu gören olmadı. Bir çatışma sırasında şehit olmuştu.

GOLİATH ZIRHLISI

Aylardan mayıstı. Baharın ılık havası yarımadayı kuşatmıştı. Ağaçlar, çalılar, yerdeki otlar yeşermiş, yamaçlar yemyeşil bir halıya benzemişti. Ufukta ince bir duman rüzgârın önünde oynaşırken güneşin kızarıklığı etrafı aydınlatıyordu.

Yeni bir gün başlarken askerler gibi silkinip uyandılar. Sabahın mahmurluğu daha üzerlerinden gitmemişti. Serin bir rüzgâr çiğ dolu yaprakların arasından geçerken fısıltılı bir dille ağıt yakıyor, abdeste duran erlerin yüzünü okşuyordu.

Sabah yelinin kokusuyla Tahsin'in yanık sesle okuduğu ezan sesi buluşunca tarifi imkânsız bir hazla duruldu namaza. Hûşû içinde kılınan namaz ve içten edilen dualardan sonra tayınlar dağıtıldı. Tayını alan, siperine koştu. Hazırlıklar tamamlandı. Nöbetçiler tetikte düşmanı gözetlemeye başladılar.

Tahsin yamacın kıyısındaki ağaca sırtını dayadı. Ekmeği önüne bıraktı. Bir lokma bile almadan bakışlarını sisin sardığı koya dikti. Yanı başına geleni fark etmedi.

– Çorba gelmedi.

Birden irkilen Tahsin başını çevirdi. Anlamsız bakışlarla arkadaşına baktı.

– Korkuttum mu, diye sordu Hüsnü.

– Yok, ama…

Hüsnü omzundaki silahını çıkardı. Sonra o da ağacın dibine çöktü.

Kuru ekmekten bir lokma ısırdı. Lokmayı çiğnerken elindeki ekmeğe baktı.

– Sıcak bir çorba olacaktı. Hele anamın tarhanası… Ne lezzetli olurdu, deyip acı acı gülümsedi.

– Herhalde köylülere dağıtmışlardır, dedi Hüsnü.

– Doğru, dedi Tahsin. Bir gün bize bir gün köylüye kazan kaynıyor. Hepsinden Allah razı olsun.

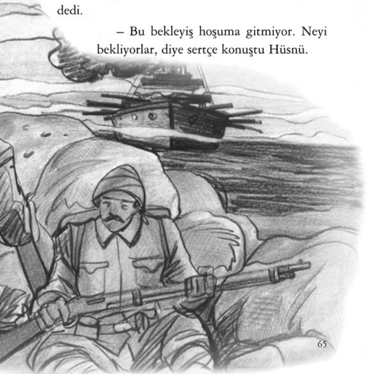
Hüsnü cevap vermedi. Manalı manalı başını salladı. Sonra sisin arasında belli belirsiz hareket eden İngiliz ve Fransız askerlerine baktı:

– Ortalık çok sessiz. İki gündür hiç kıpırtı yok.

Tahsin dizlerinin üzerine kalktı. Kuru ekmeği zorla yuttuktan sonra:

– Sıkışıp kaldılar. Bir adım bile atamadılar, dedi.

– Bu bekleyiş hoşuma gitmiyor. Neyi bekliyorlar, diye sertçe konuştu Hüsnü.

Tahsin:

– Kim bilir, yeni bir saldırı için hazırlandıkları kesin, dedi ve birden sustu.

Koyda bir kaynaşma oldu. Tahsin eliyle arkadaşını dürttü. Hüsnü olanı anlamak için işaret edilen yere bakınca bir savaş gemisi gördü. Büyük bir gürültüyle top patladı. Mermi ıslık çalarak sisin içinden yıldırım hızıyla fırladı. İki asker yerlerinden bile kıpırdayamadan mermi yanı başlarında patladı. İki arkadaş iki metre ileriye fırlarken ağaç devrildi. Ortalık bir anda karıştı. Toz toprak havada uçuşurken göz gözü görmez oldu. Bu ani saldırıya hazırlıksız yakalanan askerlerimiz etrafa dağıldılar. Top ateşi durmaksızın devam etti. Eli kolu bağlanan askerlerimiz kendilerini sipere atarak korunmaya çalıştı. Zaman geçtikçe şartlar daha da zorlaşıyordu. Teğmen siperlerin arasında zorlukla ilerledi. Üzerleri toz toprağa batmış askerleri dürterek:

– Çekiliyoruz, acele edin, diye uyardı.

Hayatta kalanlar birer ikişer dikkatlice siperi terk ettiler. Sonuç oldukça vahimdi. İki haftadır Morta Koyu'na çakılan İngilizler yeni bir saldırı başlatmıştı. Goliath, sabahtan beri cephemize oldukça zarar vermişti.

İngilizler ön siperleri kolayca ele geçirdiler, fakat akşama doğru tekrar geri çekildiler. Yüzbaşı dürbünü teğmene uzattı. Dikenli tellerin arasından koya dönen askerleri o da gördü.

– Çekiliyorlar, ama niye?

Yüzbaşının yüzünde derin çizgiler oluştu. Dudaklarını ısırarak konuştu:

– Top ateşine devam edecekler.

Teğmen şaşkındı, yeni bir top ateşi askerlerimizin tamamen yok olmasına sebep olacaktı. Ne yapalım der gibi yüzbaşıya baktı. Yüzbaşı oldukça endişeliydi. Öfkeli bir ses tonuyla:

– Bu gemi batırılmalı, dedi.

Teğmen tekrar koyu gözetledi:

– Ama nasıl?

Yüzbaşı eliyle, beni takip et anlamında teğmene işaret etti. Sığınağa girip teferruatlı bir rapor hazırladı. Altını imzaladı. Ayağa kalkarken gözlerinde kısık bir ışık parladı:

– Bunu alay komutanına ilet. Acele et. Eğer çare bulunmazsa Seddülbahir elimizden çıkar.

Teğmen, zarfı göğüs cebine yerleştirdi. Selam verip ayrıldı.

Morta koyu sisin içinde kalmıştı, ne asker ne de gemiler gözüküyordu. Bir de bunun üzerine; koyu bir duman örtünce şimdiden akşam karanlığı çökmüştü.

Teğmen çalıların arasından sıyrılıp tepeyi aştı. Raporu bir an önce ulaştırmak için adımlarını sıklaştırdı. O, ikinci tepeyi dolanırken top atışı tekrar başladı.

...

Gecenin ilerleyen bir vaktinde üzeri toprakla örtülü beton sığınakta ışık yanıyordu. Beşinci ordu komutanı ve dört subay haritanın başında bir şeyler düşünüyorlardı. Onlar işlerine dalmışken küçük pencerenin aralığından hafif bir rüzgâr yanan mumu dalgalandırdı. Masadan doğrulan komutanın göz çukurları morarmış, yüzü sararmıştı. Derin bir nefes alıp pencereye doğru yürüdü. Yüzüne çarpan gecenin serinliği biraz daha uykusunu açtı. Sonra duvarda asılı gaz lambasının fitilini çıkardı. İçerisi biraz daha sarı ışıkla doldu. Tekrar masanın başına çöktüler. İşlerine o kadar dalmışlardı ki içeri giren eri fark etmediler.

– Komutanım çay demledim, dedi.

Albay hafifçe başını kaldırdı. Kısa bir süre elinde çay tepsisiyle bekleyen askeri süzdü.

– Gel Fazlı, şöyle bırak, deyip masanın ucunu gösterdi.

Asker masaya yanaşırken içeri bir nöbetçi subayı girdi. Selam verdi.

– Donanma Komutanlığından Yüzbaşı Kasım geldi.

Albay çayları bırakan askerin arkasından seslendi:

– Fazlı, misafirlere çay var mı?

Askerin esmerleşmiş yüzünde gaz lambasının ışığı dolaştı. Bir adım öne çıkıp:

– Var komutanım, dedi.

– Sağ ol. Bize bir bardak çay daha getir.

Yüzbaşı Kasım içeri girdi. Kaputunu çıkarıp astı ve arkadaşlarını dinlemeye başladı.

Onlar tekrar haritanın etrafında çare ararlarken geri çekilmemize sebep olan Goliath zırhlısı koyun sakin sularında kendinden emin şekilde bekliyordu.

Askerlerimiz ne kadar uğraşsalar da ön cephe yarılmış, geri çekilme kaçınılmaz olmuştu. Ve buna en kısa sürede çare bulunmalıydı. İçlerinde en genç olan teğmendi. Çaydan bir yudum aldı ve gelen misafire:

– Bu gemi batırılmalı. Yoksa savaşı kaybederiz, dedi.

Hepsi nefeslerini tutmuş Yüzbaşı Kasım'a bakıyordu. Yüzbaşı yerinden doğruldu.

Zihninde fırtınalar kopuyor, bir çıkış arıyordu. Sessizliği bozan albay oldu:

– Bildiğim kadarıyla elinizde üç tane bot var. Bunlar ani bir saldırıyla bu işi başarabilirler mi?

Yüzbaşının simasındaki çizgiler gerildi. Düşünüyordu. Masadaki haritaya eğildi. Sonra eliyle mayın döşeli yerlere dokundu. Olmaz manasında başını salladı:

– İmkânsız. Gemilerimiz dar alanda manevra yapamaz. Bile bile onları ölüme gönderemeyiz. Bu

bölge hem dar hem de mayınlı. Daha koya varmadan denizin dibini boylarlar.

Albay:

– Peki fikriniz ne, diye sordu. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturup cevabı bekledi.

Gece ilerliyor, çözüm bir türlü bulunamıyordu. Oysa bu gemi vakit kaybedilmeden batırılmalı, askerlerimiz tekrar bir savunma hattı oluşturmalıydı. Onlar kara kara düşünürken Fazlı Onbaşı bir demlik çayla içeri girdi. Sessizce çayları doldururken Teğmen:

– O zaman küçük gemi bulmalıyız. Mayınların arasından geçecek, hissettirmeden koya girecek. Hem de dar alanda manevra kabiliyeti yüksek olacak, dedi.

Albayın, yorgunluktan gözleri süzülüp gidiyordu. Yüzbaşıya:

– Var mı böyle bir geminiz, diye sordu.

Yüzbaşının yüzündeki hüzün birden dağıldı. Heyecanla ayağa kalktı. Neredeyse sevincinden nara atacaktı. Gülüyordu. Bu hâli diğer subaylara da geçti. Hepsinin yüzünde bir bahar havası belirdi.

– Var, dedi. Hem de tam bu işe göre bir botumuz var.

Albay elini masaya bu iş tamam manasında vurup ayağa kalktı. Kapıda bekleyen Fazlı Onbaşı'ya:

– Doldur çayları, deyip boş bardağı uzattı. Onbaşı çayları tazeledi. Herkes çayından yudumlarken oldukça mutlu görünüyordu. Çözüm bulunmuştu. Kendi aralarında teferruatı konuşmaya başladılar. Yarım saat sonra toplantı sona erdi. Albay:

– Hemen işe başlayın. Kaybedecek zamanımız yok, dedi.

Yüzbaşı:

– Baş üstüne komutanım, dedi ve karargâhtan ayrıldı.

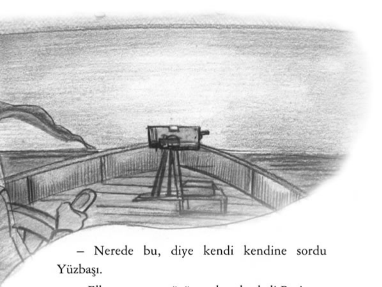
Diğer subaylar da izin alıp ayrılırken albayın yorgunluktan küçülen gözleri fazla dayanamadı. Elbiseleriyle yatağa uzandı. Başını yastığa koyar koymaz uyudu. Fazlı Çavuş üzerine bir kaput örttü. Duvardaki lambayı kıstı. Loş bir karanlığın içinde sabahı beklemeye başladı.

...

Küçük bir muhrip İnce Burnu dönmüş, Erdek Körfezi'ne rotasını çevirmişti. Ortalık daha

ağarmamıştı. Denizin üzeri hafif bir sisle kaplıydı. Gemi sakin sularda süzülürken kaptan köşkünün kapısı açıldı. Yüzbaşı Ahmet iki saattir denizi gözetliyordu. Can sıkıntısından güverteye çıkmıştı. Ardından Yardımcı Teğmen Raşit onu takip etti. İki asker gözlerini sisin içine dikip günlerdir Çanakkale Boğazı'nı geçen denizaltıyı arıyordu.

– Nerede bu, diye kendi kendine sordu Yüzbaşı.

– Elbette suyun yüzüne çıkacak, dedi Raşit.

Sis yavaş yavaş çekilince karşılarına bütün heybetiyle ada çıkıverdi. Düşünceli bir hâlleri vardı. Asker ve hasta taşıyan gemilerimizi batıran düşman denizaltısını bir an önce bulmak istiyorlardı. Yüzbaşı Ahmet sertçe elini demir korkuluğa vurdu. Dönüp teğmene baktı.

– Dönelim. Buralar temiz. Yeni rotamız Şarköy, dedi ve üşüyen ellerini ovuşturdu. Merdivenin başına gelirken biri onları karşıladı. Elindeki kâğıdı uzattı. Bu, yeni bir emirdi. Kaptan bir çırpıda okudu, okurken yüz hatları gevşedi, bir gülümseme yayıldı sarı benzine. Teğmene döndü:

– Yeni rotamız Çanakkale. Acele bizi istiyorlar.

– Hayırdır komutanım.

– İnşallah, inşallah, diye tekrarladı.

Teğmen iyice meraklanmıştı.

– Yeni bir görev mi?

– Bilmiyorum, varınca öğreneceğiz. Böyle apar topar çağırdıklarına göre önemli olmalı.

– Doğrusu, boş boş dolaşmaktan sıkılmıştım. Bu iyi olacak, dedi teğmen.

Muhrip burnunu Çanakkale'ye çevirdi. Motorlar tam yol alıp hızla ilerledi. Sis dağılmıştı. Deniz sakindi. Gözün gördüğü yere kadar denizde tek bir gemi yoktu. Marmara'da sakin dalgalar kıyıya çarparken Gelibolu Yarımadası'nda savaş devam ediyordu.

...

Eski bir binanın koridorunda iki ayak sesi duyuldu. Yüzbaşı Ahmet ve yardımcısı teğmen üst kata çıktılar. Eski, ahşap, boyası kazınmış kapının önünde durdu. Üzerini kontrol ettikten sonra kapıyı vurdu. İçeri girdiğinde altmış yaşlarında bir albay onu karşıladı. Oda oldukça boş gözüküyordu. Ortada küçük bir masa, yanda bir askılık duruyordu.

Dışarı açılan pencerenin bir kanadı açıktı. Dalları üst kata kadar ulaşan erik ağacı çiçeklenmişti.

Yaşlı komutan yerinden kalkıp sıcak bir karşılama yaptı. Onları koltuğa buyur ettikten sonra:

– Goliath, Morto Koyu'nda. Bu gece ani bir baskınla batırılması gerekiyor. Siz geminizi hazırlayın. Diğer kısımları biz hallettik. Akşam tekrar bir araya gelip son kontrolleri gözden geçirelim, dedi ve masadaki dosyayı Yüzbaşı Ahmet'e uzattı.

Elindeki dosyaya bakıp kaldı yüzbaşı. Albay Muhsin samimi bir ses tonuyla:

– Allah muvaffak etsin. Binlerce askerimizin duası sizinle, dedi.

Yüzbaşı omzuna yüklenen bu görevin ağırlıyla zorlukla yerinden kalktı. Tek bir kelimeyle cevap verdi.

– İnşallah.

Ahmet Bey gemiye döndüğünde mürettebatı bekler buldu. Hepsi yeni görevin ne olacağını merak ediyordu. Yüzbaşı görevi söyleyince güverte bir anda bayram yerine döndü. Herkes sevinirken yüzbaşının gözleri buğulandı. Yüzbaşı, bu zor görevi nasıl başaracağını düşünüyordu. Askerlere:

– Allah yardımcınız olsun. Hemen hazırlıklara başlayın, dedi.

Emrin ardından gemide hummalı bir çalışma başladı. Güverte elden geçirildi. Beyaz ve parlak kısımlar karartıldı.

Kazan dairesi de hazırlanıyordu. Ramazan Çavuş kömür tozu ve yağdan tanınmaz hâle gelmişti. Küçük bir bezle yüzünü sildi. Kazanı temizleyen Erol'a:

– İyice temizledin mi, diye sordu.

– Hı hı, dedi yorgun bir sesle Erol. Ama çavuş bu cevabı yeterli bulmadı.

– Bacayı da temizleyin. Gece karanlığında bacadan tek kıvılcım çıkmasın.

Çuvala kömür dolduran asker:

– Çavuşum yeter mi, diye sordu.

Çavuş, Erol'a bir kova daha su verdikten sonra kömür taşıyanların yanına vardı. Kömürleri kontrol etti.

– Yeterli, dedi. Bunlar işimizi görür. Gemi hafif olmalı. Yakacağımızdan fazlasını bırakacağız.

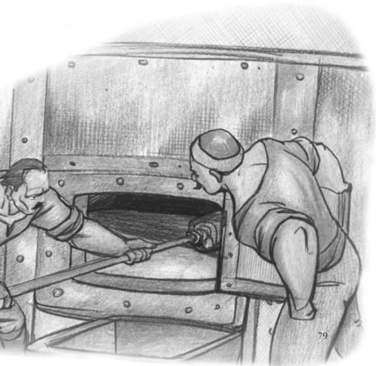
Yorulan askerler:

– Biraz dinlenebilir miyiz, diye sordu.

Ramazan Çavuş:

– Daha değil. Motorların yağını kontrol edeceğiz, dedi.

– O niye çavuşum, diye sordular.

– Niyesi var mı? Motorları çalıştıracak kadar yağ bırakacağız, dedi ve düşünceli bir şekilde başını salladı:

– İnşallah dönersek yağı tekrar yerine koyarız!

İki askeri de bir düşünce aldı. Bu zorlu görevin nasıl sonuçlanacağı belli değildi.

– İnşallah çavuşum, dediler.

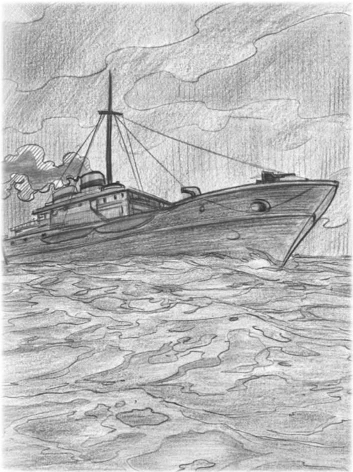
Fazla yüklerden kurtulmakla geminin manevra kabiliyeti artırılmış oldu.

Yüzbaşı Ahmet yapılan çalışmaları yakından takip ediyor, herhangi bir aksilik çıkmaması için gemiyi denetliyordu. Çalışma akşama kadar devam etti.

Nihayet vakit geldi. Albay Muhsin son defa hazırlıkları kontrol etti. İstenilen her şeyin yerine getirildiğini gören komutan buna sevindi. Sonra Yüzbaşı Ahmet ve ekibini uğurladı.

Yüzbaşı "Besmele" çekip motor dairesine emir verdi. Bütün mürettebat hiç konuşmuyor, içten içe dua ediyordu.

Gemi hazırdı. Bunun haricinde geminin geçeceği yerlerdeki Türk birliklerine bilgi verilmişti. O saatlerde gece aydınlatması yapılmayacaktı. Ayrıca

gemi personeline Boğaz'a döşenmiş mayınlar hakkında da bilgi verilmişti.

Çıt çıkmıyor, herkes fısıltı hâlinde konuşuyordu. Gemi limandan ayrıldı. Ahmet Bey:

– Motorlar rolantide ilerlesin, diye emir verdi.

Motorların gürültüsü azaldı. Kendini Boğazdaki akıntıya bırakan gemi sessizce süzüldü. Her saniye heyecan daha da artıyordu. Soğanlıdere mevkiine gelince Yüzbaşı emir verdi:

– Motorlar dursun, demir atıyoruz.

Teğmen usulca yaklaştı. Kısık bir sesle:

– Ne oldu komutanım?

– Bu saatlerde gözcü gemiler dolaşıyor. Onların çekilmesini bekleyeceğiz.

Teğmenin yüzünde bir ışıltı belirdi, komutanına biraz daha güvendi. Dua etti.

İki saatlik bir bekleyişten sonra motorlar suskunluğunu bozdu, demir alındı. Yüzbaşı, gemi mürettebatına:

– Işıklar sönsün, diye emir verdi.

Karanlığın ve sisin içinde gemi sessizce ilerliyordu. Yüzbaşı, gözlerini dört açmış durumu kontrol ediyordu.

– Allah'ım sana şükürler olsun, dedi. Sonra teğmene döndü. Sis işimizi kolaylaştıracak.

Teğmenin alnında birkaç damla ter oluşmuştu:

– Evet, dedi.

Yüzbaşı yerinde duramıyor, kaptan kamarasında bir o yana bir bu yana dolaşıp duruyor, her dakika bilgi istiyordu.

– Ne kadar var?

Görevli subay:

– Az kaldı komutanım. Son aldığımız habere göre Goliat, Morto Koyu'ndaymış.

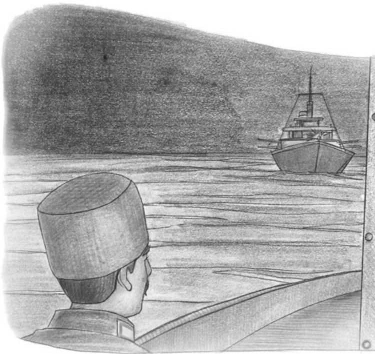
– İyi, dedi, ama içi içini yiyordu.

Gemi küçük bir burnu dönünce sisin arasında belli belirsiz yanıp sönen Goliath'ın ışıklarıyla karşılaştılar. Yüzbaşı yerinden fırladı. Gözleri dört açılmıştı. Alnından soğuk terler boşanıyordu.

– Torpidoları 1200 metreye ayarlayın, diye bağırdı. Gemi bir anda hareketlenmişti. Herkes görevini en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyordu.

– Hızı artırın!

Gemi homurtular çıkararak hızını artırdı. Koy gözükmüştü. Hedef, sisin arasında bir hayal gibi duruyordu.

– İsabet için mümkün olduğunca yaklaşmalıyız.

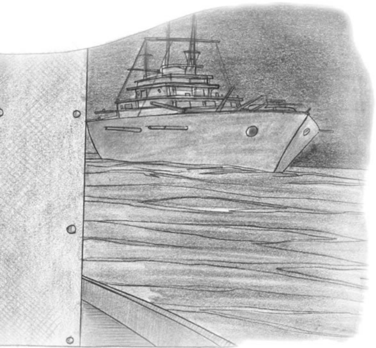
Bu esnada sisin içinde bir lamba yanıp söndü.

Teğmen endişeyle içeri girdi.

– Parola soruyorlar komutanım!

Yüzbaşının gözleri çakmak çakmaktı.

– Oyalayın!

Teğmen dışarı seslendi:

– Oyalayın!

Görevli subayın sesi duyuldu.

– 1500 metre!

Karşılıklı lambalar yanıp söndü. Düşman zırhlısı Muavenet'in ısrarla kendini tanıtmasını istiyordu. Bu ara sevindirici haber geldi.

– 1200 metre!

Yüzbaşı son emri verdi.

– Ateş!

Üç torpido hedefe kilitlenmiş vaziyette ateşlendi. Düşman zırhlısı hâlâ parola soruyordu.

Yüzbaşı derin bir nefes aldı. Artık işleri bitmişti.

– Dönüyoruz, diye emir verdi.

Torpidolar hızla ilerlerken Muavenet yönünü değiştirip sisin içinde kendini kaybettirmeye çalışıyordu. Düşman zırhlısı bunu yeni fark etmişti ki gecenin sessizliğini patlayan üç torpido bozdu. Goliat vurulmuştu.

Hedefi gözetleyen askerimiz sevinçle bağırdı.

– Vurduk onu!

Mürettebat birbirini kucaklıyor, bu zaferi kutluyordu. Dudaklarda aynı şükür nidaları vardı:

– Şükürler olsun Allah'ım, şükürler olsun!

Muavenet hızla geri dönerken koskoca Goliat Boğaz'ın sularına gömülmüştü. Güvenli bölgeye geçince Yüzbaşı Ahmet rahat bir nefes aldı:

– Haber gönderin, görev tamamlanmıştır.

Asker, lambayla birliklerimize görevin tamamlandığını bildirdi.